
Висновки до четвертого розділу

1. Роль держави в управлінні дослідженнями та розробками має полягати у сприянні розвитку наукових досліджень відповідно до законів поглибленого поділу наукової праці (фундаментальні дослідження, НДДКР, пошукові дослідження, експериментальні роботи, дослідне виробництво, зразки) та підвищення її кооперації, розвитку всіх форм власності та посилення конкуренції між ними у процесі реалізації наукових досліджень. Одним із найефективніших шляхів збереження і примноження наукового потенціалу є інтеграція наукових, промислових і фінансових структур і створення на їх основі наукомістких корпорацій. Розвиток таких корпорацій повинен передбачати послідовну й раціональну концентрацію науково-конструкторських і виробничих підприємств за принципом схильності до однорідних класів (видів) НДДКР та нової технології (загальних кінцевих результатів). Головною метою здійснення державних заходів має бути встановлення міцного зв'язку між науковими дослідженнями, розвитком виробничої бази та економічним зростанням. Розв'язання перерахованих завдань вимагає підвищення ефективності системи державного управління на основі введення механізмів прямої персональної відповідальності носіїв державної влади за результати їх роботи на благо суспільства, політичної відповідальності Уряду за щорічні підсумки соціально-економічного розвитку країни, подолання корупції в державних органах керування.

2. Однією із важливих складових політики формування державно-приватного партнерства в інноваційній сфері має стати проектне фінансування, що супроводжується виявленням, оцінкою і розподілом ризиків між сторонами договору про партнерство, забезпеченням фінансової безпеки великих капіталомістких проектів, що виключає можливі збитки і припинення проектів.

3. Необхідним вбачається застосування системного підходу до організації економічної взаємодії влади і великого бізнесу, що у свою чергу має включати: вибір пріоритетних напрямів промислового розвитку, а також функціонуючих на цих напрямках інтегрованих корпоративних структур (корпорацій); визначення напрямків розробки технологій та НДДКР, що потребують державного втручання для забезпечення достатнього рівня національної технологічної безпеки країни; відбір (на основі аналізу даних за попередніми пунктами) сукупності корпорацій, НДІ, КБ, наукових шкіл, чий потенціал, результати діяльності, пропозиції і прогностичні оцінки можуть враховуватись при розробці

загальнодержавних, міжгалузевих та галузевих прогнозів і програм, індикативних планів.

4. Головна мета організаційних структур на всіх рівнях господарювання має бути спрямована на забезпечення докорінної структурної та технологічної модернізації виробничої бази більшості галузей виробництва, підвищення ділової активності та ефективності виробництва, на поліпшення інвестиційного клімату та результативності інноваційної діяльності. Зокрема, досягнення зазначеної цілі на мезорівні може бути забезпечене через розв'язання завдань вдосконалення системи відбору та обґрунтування інвестиційних проєктів, які здійснюються за рахунок як одноканального (у тому числі бюджетного), так і багатоканального фінансування; оптимізація структури мезоекономіки, підвищення рівня корпоративного управління та вдосконалення інституціональних трансформацій корпоративного сектора економіки та інше.

5. Метою організації управління інноваційною діяльністю є створення системи взаємодії всіх учасників інноваційного циклу (наука, НДДКР, виробництво, комерціалізація) та використання науково-технологічного і виробничого потенціалу регіону. Процес організації управління інноваційною діяльністю повинен розпочинатись із розробки ієрархії цілей та започатковуватись на таких принципах: модульна структура діяльності (принцип макро- та мікрорівень); інтеграція до існуючої схеми управління регіонами; організаційна єдність інноваційного розвитку з економічним, соціальним та державним розвитком суспільства; збалансований розвиток фундаментальних, прикладних досліджень та розробок за рахунок прямої державної підтримки економічного стимулювання інноваційної діяльності підприємств; сприяння розвитку ринку науково-технологічної продукції, збалансованому розвитку наукового, освітнього та виробничого потенціалів та інше.

6. Проблеми управління компетентністю стають особливо актуальними, тому що потреба в компетентних фахівцях усвідомлюється не тільки в комерційних організаціях і на підприємствах, але й на державній службі, де професіоналізм вкрай необхідний. Саме в державному апараті прийняття рішень вимагає серйозного, відповідального підходу, досвіду, а соціальні наслідки помилок у політичних рішеннях стосуються не окремо взятої людини, а всього суспільства. Компетентна поведінка залежить від: мотивації та здатності включатися в діяльність високого рівня; готовності включатися в суб'єктивно значимі дії; готовності й здатності сприяти клімату підтримки й заохочення тих, хто намагається упроваджувати нововведення або шукає способи більш ефективної роботи.

7. З позиції синергетичного підходу основним фактором рівноваги системи є державне регулювання в інноваційно-технологічній сфері на основі погодженої комунікативності між ринком інновацій та ринком промислової продукції. Практична значимість зазначених досліджень полягає у виявленні важелів регулювання інноваційних процесів як на рівні окремого підприємства, так і в межах регіону і держави. Такий напрямок перспективний і повинен привести до більш повного розуміння процесів, що відбуваються в економіці, і більшій відповідності прийнятих рішень поставленим цілям.